

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. B.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. 10. 2019, č. j. 58 A 5/2019 – 44,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 3. 2019, č. j. KUJCK 37519/2019, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Vimperk, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 1. 10. 2018, č. j. MUVPK-OD 32281/18-SVECH, a toto rozhodnutí potvrdil.

[2] Posledně uvedeným rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), kterého se měl dopustit z nedbalosti tím, že dne 7. 3. 2018 ve 14:07 hodin při řízení motorového vozidla tovární značky X, RZ X, na pozemní komunikaci č. II/145 v ulici Sušická, poblíž

supermarketu Tesco, v obci Vimperk, ve směru jízdy od Supermarketu Tesco ke křižovatce ulice Sušická a 1. máje, nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou na 50 km/h, přičemž mu byla silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI naměřena rychlost jízdy 75 km/h, po odečtu možné odchylky měření (-3%) 72 km/h, tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 22 km/h. Tím porušil § 4 písm. b) zákona o silničním provozu, ve spojení s § 18 odst. 4 téhož zákona. Za tento přestupek uložil správní orgán prvního stupně žalobci pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení určené paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „*krajský soud*“) žalobou, který ji zamítl rozsudkem ze dne 17. 10. 2019, č. j. 58 A 5/2019 – 44, jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud se předně neztotožnil s námitkou, že při měření rychlosti vozidla došlo k tzv. slip effectu, který zapříčinil změření jiné, než skutečné rychlosti. To žalobce dovozoval především z toho, že strážníci obecní policie provádějící měření vůbec nevěděli, co slip effect je a jak k němu může dojít. Krajský soud opakovaně zdůraznil, že měření bylo provedeno schváleným a ověřeným rychloměrem, který ovládal proškolený strážník. Ze snímku pořízeného při měření bylo patrné zaměření vozidla žalobce (zaměřovací kříž byl umístěn na přední části vozidla) a dodržení úhlu a vzdálenosti měření, naopak nic nenasvědčovalo tomu, že by došlo ke slip effectu či jiné vadě měření. Krajský soud citoval z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 4. 2017, č. j. 28 A 10/2016 – 45, z nějž vyplynulo, že dovozce užitého rychloměru se v uvedeném řízení vyjádřil v tom smyslu, že u těchto zařízení ke zmiňovanému efektu nemůže dojít. Proto bylo bez významu, že daný efekt strážníci městské policie neznali. Dále podotkl, že návod k obsluze rychloměru byl po celou dobu správního řízení součástí spisu, byl proveden k důkazu při ústním jednání a zmocněnec žalobce se k němu blíže nevyjádřil. Strážník, který rychloměr obsluhoval, absolvoval školení operátora laserového měřiče, nebyl proto žádný důvod přezkušovat ho ze znalosti návodu, jak požadoval žalobce. Nebylo též možné přehrát videozáznam z měření rychlosti, neboť podle manuálu k rychloměru toto zařízení takový záznam nepořizuje, zaznamenává pouze jednotlivé snímky. Krajský soud také konstatoval, že žalovaný se sice výslovně nevyjádřil k žalobcem navrhanému listinnému důkazu (vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 14. 8. 2018), avšak nejedná se o důkaz opomenutý, ale toliko o neprovedený důkazní prostředek. Opomenutí důkazu, na kterém by stálo řádné zjištění skutkového stavu, by mělo za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. V dané věci byl ale skutkový stav zjištěn správním orgánem prvního stupně dostatečně, provedení navrhaného důkazu tak postrádalo smysl. Bylo by výrazem přepjatého formalismu, jestliže by soud zrušil rozhodnutí žalovaného jen proto, aby do něj žalovaný doplnil formulaci o nadbytečnosti provedení dotčeného důkazu.

[5] Dále krajský soud odmítl námitku, že strážníci postupovali v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu, dle kterého *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.* Vrchní strážník Městské policie Vimperk P. M. potvrdil, že měření rychlosti v daném

pokračování

místě (dne 7. 3. 2018) bylo předem telefonicky nahlášeno na Policii ČR, Dopravním inspektorátu Prachatice. To samé potvrdil i pracovník tohoto inspektorátu, npor. Mgr. L. K. Obě prohlášení jsou součástí správního spisu. Zákon nepředepisuje formu schválení úseků pro měření rychlosti obecní policií, ani formu k prokázání součinnosti mezi Policií ČR a obecní policií. Tato součinnost tedy může být podle krajského soudu prokázána i prohlášením jednoho z takto spolupracujících subjektů, o jehož pravdivosti není důvod pochybovat. Listiny doložené ve správním spise prokazují, že samotné měření proběhlo v součinnosti s Policií ČR a při splnění podmínek citovaného ustanovení zákona o silničním provozu.

[6] Třetí námitkou žalobce cílil na nesprávnost měření v důsledku potlučení rychloměru a poškození úředních značek na něm uvedených. Krajský soud v první řadě podotkl, že tyto tvrzené skutkové okolnosti měl žalobce namítat na místě spáchání přestupku, respektive je poznamenat do oznámení přestupku. To však neučinil a zpětně je nešlo ověřit. Ze spisu o funkčnosti rychloměru nevyplynuly žádné pochybnosti. Také platí, že uživatel stanoveného měřidla (Policie ČR nebo obecní policie) je povinen na žádost osoby, která může být dotčena nesprávným měřením, požádat o přezkoušení měřidla autorizovaným subjektem. Žalobce měl na tomto postupu důsledně trvat, jestliže měl o správnosti měření pochybnosti, to ovšem neudělal. Pokud o dané možnosti nevěděl, nelze to přičítat k tíži správních orgánů. Důkaz ohledáním rychloměru byl v důsledku plynutí času důkazem nadbytečným, neboť by nijak neprokázal stav měřícího zařízení v době spáchání přestupku. Nadto se sám žalobce ve svých požadavcích a důkazních návrzích v průběhu řízení ztrácel, neboť nejprve požadoval ohledání rychloměru a jeho opětovné přezkoušení, v odvolání však argumentoval jen neprovedením důkazu návodem k obsluze a navrhoval přehrát originální video z měření. V žalobě se opětovně navrátil k námitce ohledně neprovedení přezkoušení a ohledání rychloměru. To dokládá účelovost a obstrukční charakter dané námítky.

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Nejprve namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku opomenutého důkazu - vyjádření Českého metrologického institutu, kterým chtěl vyvrátit argumentaci správního orgánu prvního stupně, že v případě slip effectu je použitý rychloměr schopen tento jev detekovat, zobrazit chybovou hlášku a neuložit výsledek měření rychlosti. Vyjádření Českého metrologického institutu přitom prokazovalo, že daný rychloměr žádnou takovou funkci nemá. Proto nešlo o důkaz nadbytečný, ale stěžejní, se kterým se měl žalovaný řádně vypořádat. Podle názoru stěžovatele bylo možné navrhovaný důkaz vypořádat jen jedním způsobem, a to jeho provedením a následným zhodnocením výsledků dokazování. Žalovaný však návrh ignoroval. Ani vyjádření dovozce rychloměru, které předložil v řízení o žalobě před Krajským soudem v Hradci Králové v jiné právní věci, z jehož rozhodnutí krajský soud v nyní posuzovaném případě citoval (viz odstavec [4] výše), na uvedeném nic nemění. Dovozece tvrdí, že „z praxe“ vyplývá, že v případě slip effectu by byla zobrazena chybová hláška. Tvrzení subjektu, který chce v ČR prodat co nejvíce měřících zařízení, nemůže být z povahy věci nadřazené vyjádření Českého

metrologického institutu, jako autority, která rychloměry podrobně zkoumá, přezkazuje a schvaluje. Nelze *a priori* předpokládat, jak učinil krajský soud, že vše, co uvede dovozce rychloměru, je pravda, přičemž důkazy prokazující opak jsou označeny za nehodné náležitého vypořádání.

[9] Namítá také, že nebylo prokázáno, že strážníci městské policie byli v daném místě oprávněni měřit rychlost vozidel ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Žádná listina Policie ČR vztahující se k tomuto místu ve spise založena není. Strážníci teprve *ex post* prohlásili, že byli oprávněni zde měřit. Krajský soud k tomu uvedl, že zákon nestanoví formu, kterou musí Policie ČR určit místo, na kterém mohou příslušníci obecní policie měřit rychlost. S tím sice stěžovatel obecně souhlasí, avšak dodává, že s ohledem na zájem na přezkumu veřejnoprávních aktů a důležitost takového aktu (závisí na něm legalita měření), musí být určení místa měření provedeno písemnou formou. Představa, že jednotliví policisté udělují oprávnění třetím subjektům (obecním policiím), aniž by o tom existoval záznam, je poněkud zvláštní. Navíc je nutné „*nalít si čistého vína*“ v tom, že od strážníků nelze očekávat, že by dodatečně přiznali, že k měření neměli potřebné oprávnění. V takovém případě by jim hrozily nemalé sankce. Navíc, i kdyby mělo platit tvrzení strážníka, že oprávnění k měření na určitém místě dostal od policisty na základě telefonického hovoru, nebyl by takový akt policie přezkoumatelný. Prohlášení strážníka není dostatečným důkazem o splnění podmínek uvedených v § 79a zákona o silničním provozu, protože není jasné, kdo přesně místo k měření určil, jestli k tomu byl oprávněn, jaké přesné místo vlastně bylo stanoveno, zda si jej obecní policie nevyložila chybně apod. Uvedenou otázku proto krajský soud posoudil nesprávně.

[10] Stěžovatel dále brojí proti závěrům krajského soudu v otázce poškození rychloměru a chybějících úředních značek. K tomu se nemohl vyjádřit na místě spáchání přestupku, takovou možnost nedostal a zákon ji ani nepředpokládá. Naopak se předpokládá vyjádření ve správním řízení. Navíc stěžovatel jako běžný řidič věci nerozuměl, teprve po konzultaci s právníkem bylo zřejmé, jaké argumenty budou pro řízení relevantní. Až od právníka zjistil, že může žádat přezkoušení rychloměru. Krajský soud též nesprávně interpretoval ověřovací list měřidla. Ověření nemusí být platné po celou dobu jednoho roku od vystavení ověřovacího listu, jeho platnost zaniká alternativně buď uplynutím času, nebo poškozením měřidla, nebo odstraněním úřední značky. Jestliže stěžovatel tvrdil poškození rychloměru a absenci některých ze šesti úředních značek, není možné toto tvrzení vypořádat s tím, že všechny podmínky pro zánik ověřování nebyly naplněny. Postačí naplnění byť jen jedné z nich. Stěžovatel doplňuje, že navrhl důkazy k prokázání svých tvrzení, není možné mu tedy vytýkat, že konkrétní důkaz neposkytl, a zároveň jeho návrhy označit za nadbytečné. Taková argumentace je nelogická. Správní orgány buď měly z tvrzení stěžovatele vycházet, anebo mu měly umožnit jeho námitky prokázat. Není však možné je bez dalšího odmítnout jako účelové a ničím neprokázané a navrhované důkazy pominout. Není ani pravdou, že by se ve své argumentaci ztrácel, jak mu vytkl krajský soud. Důkaz ohledáním rychloměru přísně vzato nebyl způsobilý prokázat stav měřidla v době spáchání přestupku, přesto však v souhrnu s ostatními důkazy a s tvrzením stěžovatele mohl ke zjištění skutkového stavu přispět.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti úvodem odmítá námitku týkající se slip effectu. Toto obecné tvrzení, které navíc zástupce stěžovatele užívá opakovaně,

pokračování

nijak nezpochybňuje měření daným silničním laserovým rychloměrem, který prošel schvalovacím a ověřovacím procesem. K efektu „*skluzu*“, tedy ke slip effectu, při měření vozidla stěžovatele nedošlo. Měřič rychlost vyhodnotil, zaznamenal a nenahlásil žádnou chybu. I obsluha měřidla byla řádně k jeho užití proškolená. Bez významu proto byla okolnost, že strážníci slip effect neznali. Návod k použití laserového měřiče byl na ústním jednání proveden k důkazu za přítomnosti zástupce stěžovatele, který s ním byl seznámen a nic dalšího k němu neuvedl. Přestupek stěžovatele byl dostatečně a bez pochybností prokázán.

[12] K námitce porušení § 79a zákona o silničním provozu žalovaný uvádí, že ve správním řízení bylo listinnými důkazy doloženo, že ve dnech 7. 3. 2018 a 29. 3. 2018 byl ze strany Policie ČR udělen souhlas s provedením měření rychlosti vozidel v obci Vimperk v ulici Sušická. Souhlas byl udělen na základě telefonického hovoru mezi vrchním strážníkem Městské policie Vimperk a vedoucím Dopravního inspektorátu Prachatic. Městská policie ve Vimperku každé měření včas hlásí Policii ČR, aby nedocházelo ke kolizím měření rychlosti s hlídkami policie.

[13] K otázce poškození rychloměru a úředních značek dodává, že tyto námitky stěžovatel ničím konkrétním nepodložil, jednalo se o pouhou spekulaci. Mohl je přitom uvést již do oznámení o přestupku sepsaného na místě strážníky, což neučinil, k věci se nevyjádřil a oznámení odmítl podepsat. Podle žalovaného by nic nového nemohl přinést opětovný výslech strážníků, kteří byli vyslechnuti při ústním jednání, ani ohledání rychloměru. Žádný konkrétní důkaz pro své tvrzení, že byl rychloměr poškozen, stěžovatel nedoložil. Žalovaný uzavírá, že krajský soud se přesvědčivě vypořádal s žalobními námitkami, a s jeho závěry se věcně i právně ztotožňuje.

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. O věci přitom rozhodl bez jednání podle § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud úvodem podotýká, že v rámci přípravných úkonů nereagoval na stěžovatelovu žádost o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti o jeden den (v podání ze dne 24. 12. 2019, které bylo soudu doručeno téhož dne), neboť stěžovatel na výzvu soudu doplnil kasační stížnost včas. Lhůta k doplnění kasační stížnosti uplynula v projednávané věci dne 23. 12. 2019, v tento den soud doplnění obdržel jako přílohu prostého nepodepsaného e-mailu. Následující den bylo totožné podání učiněno z datové schránky zástupce stěžovatele i s elektronickým podpisem. Kasační stížnost byla doplněna včas a stěžovatelova žádost o prodloužení lhůty tak byla bezpředmětná.

[17] Kasační soud se dále zabýval námitkou týkající se tzv. slip effectu (tj. posun měřicího bodu způsobující změření jiné než skutečné rychlosti) a s tím souvisejícím tvrzením o opomenutém důkazu – vyjádření Českého metrologického institutu. Obdobné námitky vznášel zástupce stěžovatele opakovaně již v minulosti a judikatura tohoto soudu se k nim vícekrát vyjadřovala, na což ostatně v napadeném rozsudku poukázal i krajský soud. Například v rozsudku ze dne 11. 3. 2021, č. j. 7 As 342/2019 – 38 (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), zdejší soud uvedl, že „[p]okud by nebyl při měření dodržen stanovený postup, nemůže získaný výsledek pochopitelně obstát jako důkaz. K tomu je však nezbytné, aby bylo dodržení postupu měření skutečně účinně zpochybněno (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 - 33, či ze dne 20. 2. 2020, č. j. 6 As 182/2019 - 38), což se stěžovateli v posuzované věci nepodařilo. Ke zpochybnění výsledků měření totiž nepostačují prostá, žádnou konkrétní skutečností nepodložená tvrzení stěžovatele, ani jeho úvahy, že by měření v nynější věci teoreticky mohlo být ovlivněno jevem slip effect. (...) Ve vztahu k laserovému rychloměru MicroDigiCam LTI, který byl použit k měření rychlosti i v nyní souzené věci, ostatně taktéž zdejší soud opakovaně vyslovil, že došlo-li by k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření (srov. rozsudky ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27, ze dne 21. 2. 2019, č. j. 1 As 304/2018 - 39).“

[18] I v nyní projednávaném případě byl ke změření rychlosti vozidla použit laserový rychloměr MicroDigiCam LTI, není proto žádný důvod se od citovaných závěrů odchýlit. Stěžovatel neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možné usuzovat na to, že při měření došlo k nějaké chybě, toliko obecně poukazuje na „efekt skluzu“ a na to, že jej strážníci neznali, což má svědčit o tom, že k němu mohlo dojít. Tato argumentace opomíjí, že v případě chyby měření by nedošlo k zaznamenání výsledku, ale místo toho by se zobrazila chybová hláška, jak bylo v obdobných věcech konstantně judikováno. K ničemu takovému v tomto případě nedošlo a krajský soud správně podotkl, že snímek z rychloměru nevzbuzuje v tomto směru žádné pochybnosti.

[19] S ohledem na výše uvedené není důvodná námitka stěžovatele, že jím dokládané vyjádření Českého metrologického institutu je opomenutým důkazem, který měl být ve správním řízení proveden, neboť vyvracel skutečnosti zjištěné správním orgánem prvního stupně. V dané věci nic nenasvědčovalo tomu, že měření bylo provedeno chybně, neboť, jak již bylo řečeno, pokud by se tak stalo, nedošlo by ke změření rychlosti a zaznamenání výsledku. Provedení uvedeného důkazu žalovaným tak bylo nadbytečné, neboť nemohlo na skutkových zjištěních nic změnit. Krajský soud přitom správně žalovanému vytknul, že se výslovně s daným důkazním návrhem v odůvodnění rozhodnutí nevypořádal, zároveň však trefně uzavřel, že toto pochybení samo o sobě nemůže vést ke zrušení správního rozhodnutí jen proto, aby do něj přibyla jedna věta o nadbytečnosti provedení tohoto konkrétního důkazu (viz níže). Takový postup by byl zbytečným formalismem. Nadto závěr o nadbytečnosti provádění dalších důkazů plyne z rozhodnutí žalovaného alespoň implicitně, neboť konstatoval, že provedené měření bylo zadokumentováno standardním způsobem, překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo

pokračování

jednoznačně prokázáno a správní orgán prvního stupně nemusel zajišťovat další podklady (viz např. str. 4 rozhodnutí žalovaného).

[20] K tomu lze pro úplnost dodat, že krajský soud *a priori* nepředpokládal, že vše, co uvede dovozce rychloměru, je pravda, přičemž jiné důkazy nejsou hodny bližší pozornosti. Tímto tvrzením stěžovatel rovněž překrucuje odůvodnění rozsudku krajského soudu, který nic takového neuvedl (viz rekapitulace vypořádání související žalobní námitky v odstavci [4] výše, případně odstavce 24 až 36 napadeného rozsudku). Krajský soud pouze poznamenal, že dovozce užitého rychloměru je se slip effectem seznámen a jako osoba odborně znalá uvádí, že k němu u tohoto typu zařízení nedochází. Poté dodal, že „[n]avrhoval-li žalobce provést důkaz vyjádřením Českého metrologického institutu za situace, kdy již skutkový stav byl správním orgánem prvního stupně dostatečně zjištěn (viz odůvodnění shora), nemohlo se jednat o stěžejní námitku, na které by skutkový stav stál. Je pravdou, že žalovaný pochybil, neuvedl-li ve svém rozhodnutí, že tento návrh odmítl a neprovedl pro jeho nadbytečnost, resp. z jiných důvodů. Toto pochybení samo o sobě však nemůže založit nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí.“

[21] K namítanému porušení § 79a zákona o silničním provozu Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem podotýká, že měření prováděné obecní policií proběhlo v součinnosti s Policií ČR a na místě jí určeném, jak předpokládá citované ustanovení. Tuto skutečnost osvědčují listiny založené ve správním spise. Obdobně jako krajský soud k tomu kasační soud odkazuje na svou předcházející judikaturu, podle níž „[k] pochybnosti stěžovatele ohledně výstavce listiny prokazující spolupráci Městské policie Statutárního města Plzně a Policie České republiky nezbyvá než stěžovateli sdělit, že citované ustanovení konkrétní formu stanovení míst k měření rychlosti a související spolupráce nespecifikuje, a proto může být součinnost dokázána i prohlášením jednoho z takto spolupracujících subjektů, o jehož pravdivosti není důvod pochybovat“ (rozsudek ze dne 19. 4. 2018, č. j. 9 As 212/2017 – 47). V posuzované věci přitom není ve spise založené toliko prohlášení vrchního strážníka Městské policie Vimperk, podle něhož byla v uvedený den na základě telefonického souhlasu ze strany příslušného útvaru Policie ČR oprávněna měřit rychlost v Sušické ulici ve Vimperku (viz č. l. 44 spisu správního orgánu prvního stupně), ale i jemu naprosto korespondující vyjádření vedoucího oddělení Policie ČR, Dopravního inspektorátu v Prachaticích (viz č. l. 45 tamtéž). O pravdivosti prohlášení není žádný důvod pochybovat, žádný takový konkrétní důvod nevznáší ani stěžovatel; jeho domněnky o nepravdivosti tvrzení strážníků obecní policie ve snaze vyhnout se postihu jsou pouhou spekulací.

[22] K námitce poškození rychloměru a úředních značek Nejvyšší správní soud předně uvádí, že není pravdou, že se stěžovatel nemohl k takové skutečnosti vyjádřit na místě spáchání přestupku. Osoba podezřelá z přestupku se může k vytýkanému jednání vyjádřit, stěžovatel však podle příslušné kolonky oznámení (viz č. l. 1 spisu správního orgánu prvního stupně) vyjádření odmítl a tento dokument nepodepsal. Je přitom logická úvaha krajského soudu, že pokud by stěžovatel na místě přestupku viděl poškozený či potlučený rychloměr, měl by tuto okolnost do oznámení přestupku poznamenat. K tomu není potřeba právní či odborné vzdělání. Pokud takové námitky stěžovatel vznášel až následně ve správním řízení, ty pak působí skutečně účelově

a obstrukčně, jak podotkl krajský soud. Žalovaný dále navrhované důkazy neignoroval. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí se stěžovatel dovolával provedení důkazu návodem k obsluze rychloměru a originálním videem z měření, k předchozím důkazním návrhům (ohledání rychloměru a jeho opětovné přezkoušení) toliko uvedl, že jejich neprovedení správní orgán prvního stupně dostatečně nezdůvodnil. Návod k obsluze rychloměru byl k důkazu proveden na ústním jednání dne 5. 9. 2018 (viz protokol o ústním jednání založený na č. l. 49 spisu správního orgánu prvního stupně), zmocněnec stěžovatele ve správním řízení k tomu neměl žádné připomínky. K důkazu videozáznamem z provedeného měření se žalovaný vyjádřil na str. 4 svého rozhodnutí, kde jej odmítl jako nadbytečný, neboť přestupkové jednání stěžovatele bylo shromážděnými důkazy dostatečně prokázáno. K tomu lze dodat, že pozdější ohledání rychloměru by nemohlo přinést nic relevantního k prokázání jeho stavu v době spáchání přestupku, neboť tento stav by se s plynutím času logicky mohl změnit. Na přezkoušení rychloměru stěžovatel v odvolání netrval, naopak požadoval provedení jiných důkazů, jak již bylo řečeno výše. Účelovost jeho námitky o značném poškození, potlučení a poškrábání rychloměru nebo o absenci úředních značek dokládá i to, že k přestupku došlo dne 7. 3. 2018, tedy necelé dva měsíce po přezkoušení rychloměru a vydání příslušného ověřovacího listu dne 10. 1. 2018 (viz č. l. 5 spisu správního orgánu prvního stupně). Nejeví se tak pravděpodobné, že by byl za tak krátkou dobu rychloměr při běžném užívání natolik silně poškozen.

[23] K obdobně koncipované námitce a její účelovosti se ostatně Nejvyšší správní soud v minulosti již také vyjádřil. V rozsudku ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 – 33, uvedl, že „[v] souladu s ověřovacím listem bylo ověření na rychloměru vyznačeno úředními značkami. Nic tedy nenasvědčuje tomu, že by v době měření tyto úřední značky na rychloměru nebyly. V opačném případě by se jevílo jako logické, aby stěžovatel poukázal na vady rychloměru již ve chvíli, kdy mu byla rychlost změřena. (...) Požadavek na prokázání úředních značek stěžovatel vznesl až ve vyjádření ze dne 12. 8. 2016, tedy s více než tříměsíčním časovým odstupem od spáchání přestupku. Provedení důkazu ohledáním rychloměru s takovým časovým odstupem by ve vztahu ke stavu rychloměru v době měření prakticky postrádalo vypovídací hodnotu. Sám obecný zmocněnec stěžovatele při výsledku policejní hlídky dne 19. 9. 2016 žádnou z otázek položených strážníkům při výsledku necílil na existenci úředních značek. Za těchto specifických okolností NSS aprobuje závěr krajského soudu o nevěrohodnosti obrany stěžovatele a z toho plynoucí nezpůsobilosti zpochybnit zjištěný skutkový stav věci. Nutno podotknout, že účelovost tohoto typu námitky NSS opakovaně v minulosti konstatoval (ze dne 20. 12. 2017, čj. 6 As 297/2017-34, bod 15, či ze dne 26. 7. 2017, čj. 2 As 323/2016-45, body 20 až 22).“ Také v nyní projednávané věci namítl zmocněnec stěžovatele poškození rychloměru a absenci jedné z úředních značek poprvé až ve vyjádření ze dne 27. 7. 2018, tedy několik měsíců po spáchání přestupku, v němž též navrhoval mimo jiné provedení ohledání rychloměru. Při výsledku strážníků provádějících měření se zmocněnec stěžovatele rovněž – jako v judikované věci – nedotazoval na údajné poškození rychloměru nebo chybějící úřední značku. Tímto tvrzením proto zjištěný skutkový stav věci nezpochybnil.

[24] Z výše uvedených důvodů lze uzavřít, že krajský soud nepochybil, a jeho rozsudek je v souladu se zákonem.

pokračování

[25] Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou, a to dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[26] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného – nebylo v jeho případě prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec jeho úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. srpna 2021

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu